

РЕШЕНИЕ

№ 1363

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Кристина Филипова
Даниела Христова

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20221000502320 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 260447 от 03.02.2021г., постановено по гр.д. № 8109/2019г. по описа на СГС, ГО, 14 състав, са отхвърлени изцяло солидарно предявените иски от С. И. Т. с правно основание чл.49 ЗЗД вр.чл.4§3 от ДФЕС срещу Българска народна банка (БНБ) и Народното събрание на РБ (НС) за заплащане на

1. обезщетение в размер на 1 982 954,14лв., представляваща причинени имуществени вреди - разликата между размера на вложения от ищеца в КТБ АД/н./-/2673514,26лв./ и изплатен и гарантиран депозит от 196 000 лева, заедно с разпределената сума съгласно частична сметка за разпределение на налични суми между кредиторите с приети вземания по чл.69, ал.1 ЗБНБ /279995,59лв. и 214564,53лв./; както и сумата от 1 013 187,35лв.- обезщетение за забава върху главницата за периода от 04.12.2014г. до датата на ИМ;

2. сумата от 10 000лв. обезщетение за неимуществени вреди-стрес, фрустрация, притеснения от финансово естество, породени от блокиране на банковите му сметки в КТБ АД; ведно със сумата от 4610,59лв., обезщетение за забава върху главницата за периода от 04.12.2014г. до датата на ИМ; ведно със законната лихва върху главниците от датата на исковата молба до изплащане на вземането като неоснователни.

Присъдени са разноски, като С. И. Т. е осъден да заплати на Народно събрание на Република България, сума в размер на 450лв.- разноски, а в полза на БНБ сума в размер на

52539,79лв.-разноски на осн.78, ал.3 ГПК.

С определение от 29.03.2022г. е оставено без уважение искането на ищеца за освобождаване от д.т. и разноски на осн.чл.83 ал.2 ГПК.

С Определение № 262658 от 18.04.2022г. постановено по гр. д.№ 8109/2019г. по описа на СГС, ГО, е оставено без уважение искането на ищеца за изменение на решението в частта за разноските по реда на чл.248 ГПК, присъдени в полза на БНБ.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от ищеца по делото.

В срока по чл.248 ал.3 ГПК срещу определенията са депозирани ч.ж. от ищеца.

Жалбоподателят-ищец С. И. Т. оспорва решението изцяло и моли съда да го отмени и уважи предявените искове. Изтъква факта, че с писма с изх.№ 4098/20.06.2014г. и изх.№ 4099/20.06.2014г., изпълнителните директори на КТБ отправят до БНБ искане за налагане на специален надзор върху КТБ, на основание чл.115 ЗКИ поради опасност от неплатежоспособност. В първото писмо искането е мотивирано с предизвиканата загуба на доверие, с възникналата масова паника сред вложителите и с проблеми, свързани с ликвидността на КТБ, което е довело до затруднения в изпълнението на паричните задължения към вложителите. Във второто писмо е посочено, че КТБ е преустановила разплаганията и всички банкови операции. Писмата са получени от БНБ на 20.06.2014г. в 11.40ч. След получаване на писмата, с Решение № 73 от 20.06.2014 г., на основание чл.115, ал.2, т.2 и т.3 ЗКИ, Управителният съвет на БНБ поставя КТБ под особен надзор за срок от три месеца, спира за срок от три месеца изпълнението на всички нейни задължения и ограничава дейността на банката, като ѝ забранява да извършва всички дейности, съгласно издадения ѝ лиценз. Със същото решение са отстранени от длъжност членовете на управителния съвет и на надзорния съвет на КТБ, назначени са квестори, а акционерите, притежаващи повече от 10 % от акциите, са лишени от право на глас за срок от три месеца. От този момент ищецът няма достъп до средствата в банковите си сметки и, според него, депозитите му са станали „неналични“, по смисъла на чл.2 § 3, подточка i) от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994г. относно схемите за гарантиране на депозити по отношение на гарантирания размер и срока на изплащане (Директива 94/19), изменена с Директива 2009/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2009 г. за изменение на Директива 94/19/ЕО относно схемите за гарантиране на депозити по отношение на гарантирания размер и срока на изплащане (Директива 2009/14). Директива 94/19 е действала през релевантния период и до 14.08.2015г., когато е заменена от Директива 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014г. за създаване на рамка за възстановяване и реструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници и за изменение на Директива 82/891/ЕИО на Съвета и директиви 2001/24/ЕО, 2002/47/ЕО, 2004/25/ЕО, 2005/56/ЕО, 2007/36/ЕО, 2011/35/ЕС, 2012/30/ЕС и 2013/36/ЕС и на регламенти (ЕС) № 1093/2010 и (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета (Директива 2014/59/ЕС).

Описва, че на 21.07.2014 г. КТБ не отваря, а до 25.07.2014 г. ФГВБ не изплаща на ищеца сумата по гарантирания депозит. На 16.09.2014г. БНБ отново удължава срока на специалния надзор. Новата дата е 21.11.2014г. С Решение № 138 от 06.11.2014 г., на основание чл.103, ал.1, т.1 ЗКИ, във връзка с чл.62, буква „а БНБ отнема лиценза на КТБ. На същата дата е публикувано прессъобщение за взетото решение. С Решение № 61/18.11.2014г. Управителният съвет на ФГВБ взема решение да започне да изплаща сумите по гарантираните депозити от 04.12.2014г. въпреки че, считано от 06.11.2014 г., 04.12.2014 г. е край на 20-дневният срок, в който депозитите е следвало да бъдат изплатени. На 04.12.2014 г. ФГВБ започва изплащане на гарантираните депозити от 196 000 лв. **Сумата от 196 000 лв. е изплатена на ищеца на 04.12.2014 г. С Решение № 1443/03.07.2015г., по т.д.№ 2216/2016г., в производството по несъстоятелност на КТБ, САС приема за начална дата на неплатежоспособността на банката именно 20.06.2014г.** След изплащане на гарантирания депозит от 196 000лв. и плащане на разпределена сума, съгласно Частична сметка за разпределение на суми между кредиторите с приети вземания по чл. 69, ал. 1 ЗБН в размер на 279 995, 59 лева, **притежава остатък от 2 197 518, 67лв., която за него се явява имуществена вреда.** След изплащане на разпределени суми, съгласно втората частична сметка за разпределение, ищецът намалява размера на претенцията за заплащане на имуществени вреди от 2 197 518, 67 лева (два милиона сто деветдесет и седем хиляди петстотин и осемнадесет лева и шестдесет и седем стотинки) на 1 982 954, 14 лева (един милион деветстотин осемдесет и две хиляди деветстотин петдесет и четири лева и четиринадесет стотинки).

Твърди, че са допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като делото е приключило без участие на прокурор при СГП, а искането за назначаване на ССЕ е оставено без уважение от съда. Освен това неколkokратно е правено искане за спиране на настоящото гр.д. до приключване на т.д. № 7594/2014 г. по описа на СГС и НОХД № 2209/2017 г. по описа на Специализирания наказателен съд. Аргументите за искането са свързани с това, че в случай на установяване на виновно умишлено поведение в хода на НОХД от страна на БНБ, този извод на наказателния съд би бил задължителен за граждански съд на основание чл. 300 ГПК. Твърди, че приключването на производството по несъстоятелността на КТБ е от съществено значение за настоящия спор, за да стане ясно дали след разпределение на приетите вземания, вземането на ищеца ще бъде удовлетворено. В този случай правният му интерес от воденето на настоящото дело би отпаднал изцяло или частично по отношение на претърпените имуществени вреди. Всички тези искания са оставени без уважение от първа инстанция.

Посочва още, че **нетранспонирането на Директива 2013/36/ЕС в предписания от нея срок - 31.12.2013 г. е нарушение на правото на ЕС, което безспорно поражда правото на обезщетение.** Практиката на СЕС не предвижда никакви изключения от този принцип и следователно неизпълнението на това задължение се окачествява като „достатъчно съществено“ (в този смисъл виж Решение от 17 октомври 1991г., Комисия/Германия, С- 58/89, т.13, Решение от 10 април 2003г., Комисия/Португалия, С-

392/99.) В практиката си СЕС е приел, че държавата членка носи отговорност при неприлагането на регламент или на друг пряко приложим акт на ЕС (Решение от 17 декември 2009 г., Комисия/Гърция, С-248/08, Решение от 24 март 2009 г., Комисия/Люксембург, С-184/08). С издаване на Заповед БНБ-43011 от 28.03.2014 г., с която подуправителят на БНБ е разрешил на КТБ да включи в капитала си от втори ред, сума в размер на левовата равностойност на тридесет и пет милиона евро, привлечена по силата на договор за предоставяне на заем под формата на подчинен срочен дълг, сключен на 24.03.2014 г. между КТБ (като заемател) и „ТЦ-ИМЕ“ АД (като заемодател), финансирайки непряко плащания към самата банка, извършени от заемодателя „ТЦ-ИМЕ АД, със средства, осигурени от самата нея по пет договора за кредит от 25.03.2014 г. с „Дунарит АД, „Търговски парк Тракия“ ЕАД, „Планасат“ АД, „Равас инвест АД и „Оптимал интертрейд“ АД, ответникът БНБ е нарушил пряко приложимите разпоредби на Регламент № 575/2013 и Директива 2013/36/ЕС. Липсата на контрол по изпълнението на Регламента са примери за противоправно бездействие. Счита, че непредприемането на необходимите мерки за преустановяване и санкциониране на нарушенията на правото на ЕС, извършени от субекти на частното право също се възприема от СЕС като „явно квалифицирано“ нарушение. Макар и със значително закъснение, в изпълнение на произтичащото от Директивата задължение, в националното законодателство на РБ са предприети изменения и допълнения на ЗКИ, които са обнародвани на 25.03.2014 г. С решения от 26.03.2014 г. и от 24.04.2014 г. на УС на БНБ са приети наредбите, които уреждат националната дискреция в областта на банковия надзор, след влизане в сила на Регламент 575/2013, и същите са обнародвани на 13.05.2014 г. Според ищеца, разпоредбите на чл. 4, §§ 2, 3 и 4 от Директива 2013/36/ЕС са ясни, безусловни и достатъчно точни, поради което имат директен ефект. Макар посочените норми от правото на ЕС да създават задължения за банковите институции и за държавите членки, те имат за цел да предоставят субективни права на частноправните субекти, в частност на вложителите на банките. Ако БНБ не бе извършила нарушение на разпоредбите на Регламент № 575/2013 г. и Директива 2013/36/ЕС и бе предприела необходимите мерки за преустановяване и санкциониране на нарушенията, извършени от субекти на частното право не биха били налице нарушения, които да доведат до имуществена вреда за ищеца.

Въззиваемата страна Народно събрание на Република България оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Посочва, че доказването на причинно-следствената връзка е в тежест на ищеца. Той следва по пътя на главно доказване да установи, че деянието е решаващо, вътрешно необходимо (не случайно) и най-вече свързано с резултата (Решение № 945/09 от 15.03.2010 г. на ВКС, ГК, IV отд., по гр. д. № 3026/2008 г.). Претендира юрисконсултско възнаграждение в полза на Народното събрание.

Въззиваемата страна БНБ оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Посочва, че твърденият неупражнен ефективен надзор, в частност върху КТБ, дори да е доказан, не би могъл да е в пряка причинно-следствена връзка с твърдените вреди, доколкото същите са причинени от начина на управление на

дейността на банката от конкретни лица. От друга страна твърди, че причинно-следственият процес се прекъсва и от обстоятелството, че жалбоподателят сам е обосновал избор на банкова институция, на която да довери вложенията си, докато за него е бил приложен законовият механизъм при евентуална неналичност на средствата, чрез задействане на механизма за гарантиране на влоговете в банките, предвиждащ гарантиран размер подлежащ на компенсация. “ В този смисъл легитимните правни очаквания на жалбоподателя се свеждат до това, при евентуална несъстоятелност на кредитна институция да получи обезщетение до 196 000лв., а именно размера на гарантирания му депозит, и именно и това е получил от ФГВБ. Нито законодателството на ЕС, нито механизмите относно схемите за гарантиране на депозити, въведени в българското законодателство не са създали оправдано очакване за Жалбоподателя, че ще получи суми над този размер. Направените от първоинстанционния съд изводи съответстват и на решението от 25.03.2021г. по дело C-501/2018 на Съда на Европейския съюз, съгласно което „член 7, параграф 6 от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994г. относно схемите за гарантиране на депозити, изменена с Директива 2009/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от II март 2009 година, *трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в него право на вложителя да получи компенсация обхваща единствено изплащането от схемата за гарантиране на депозитите на неналичните депозити па този вложител до размера, определен в член 7, параграф 1а от тази директива, изменена с Директива 2009/14, след като компетентният национален орган установи неналичността на държаните от съответната кредитна институция депозити в съответствие с чл.1, точка 3, подточка i) от посочената директива, изменена с Директива 2009/14, поради което член 7, параграф 6 от същата директива, изменена с Директива 2009/14, не дава основание да се счита, че посоченият вложител има право на обезщетение за вредата, причинена поради забавеното изплащане на гарантирания размер на всички негови депозити или поради недостатъчния надзор от страна на националните компетентни органи над кредитната институция, чиито депозити са станали неналични“.*

Посочва още, че за да бъде приложен **принципът на защита на оправданите правни очаквания**, е необходимо кумулативното наличие на следните три условия: (1) публичният орган трябва да е предоставил на заинтересованото лице конкретни, безусловни и непротиворечиви уверения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници; (2) тези уверения трябва да са от естество да породят оправдано очакване в съзнанието на този, до когото са адресирани; (3) дадените уверения трябва да бъдат съобразени с приложимите правни норми. В допълнение, при наличието на подобно оплакване, следва да се провери дали актовете на административния орган са събудили в съзнанието на **предпазливия и съобразителен икономически оператор основателни очаквания**. Когато посочените условия не са налице, не съществуват и правни очаквания, на които да се предостави защита. Противно на изложеното вгъв въззивната жалба, в случая не е налице нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания във връзка с издаването на официално прессъобщение на БНБ от 17.06.2014г. В константната си практика СЕС приема, че прессъобщенията и изявленията не са годни да породят оправдани правни очаквания у

икономическите субекти. В производството по несъстоятелност на КТБ (н), Жалбоподателят не само е кредитор с вписано вземане, което отговаря по размер на претенцията му за вреда от нарушение на правото на ЕС, но ефективно са му разпределени суми по четирите частични сметки от осребряване на имуществото на банката, а суми са му разпределени и с публикуваната на 26.05.2022г. **пета частична сметка** за разпределение. Видно от изложеното, възможността за Жалбоподателя да получи вземанията си до посочения размер е реална, вреда към настоящия момент все още не е настъпила и няма сигурност дали такава ще настъпи, още повече, не е ясно в какъв размер. Претендира разноски.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбата и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е сезиран с иск с правно основание чл. 4 § 3 ДФЕС, предявен от С. И. Т. срещу Народно събрание и Българска народна банка икове за сума в размер на 1982954,14 лв. обезщетение за причинени имуществени вреди от нарушение на правото на ЕС, както и сума в размер на 10 000 лв., обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на ИМ до изплащане на вземането, както и обезщетение за забава върху главниците от 04,12,2014г. до датата на исковата молба в размер на 1013187,35лв. върху обезщетение за имуществени вреди и 4610,59лв. върху обезщетение за неимуществени вреди. Вредите се претендират в качеството му на вложител в КТБ АД /н./ по четири броя банкови сметки при условията на безсрочен депозит с обща стойност в размер на 1 366 946,13 евро. След обявяване на КТБ АД под специален надзор на 20.06.2014г. и впоследствие отнемането на лиценза на банката на 06.11.2014г., сумите по банковите сметки са станали неналични като му е изплатена единствено гарантираната от ФГВБ сума в размер на 196 000лв., получена на 04.12.2014г.

Предметът на спора се определя от оплаквания за настъпили вреди от нарушение на правото на Европейския съюз (ЕС) чрез бездействие на БНБ, която не е упражнила своевременно надзор над управителните органи на КТБ, както и чрез законодателно бездействие от страна на Народно събрание, изразяващо се в:

- нарушение на Директива 2013/36/ЕС -нетранспонирането ѝ в срок до 31,12,2013г. като съответните промени в националното законодателство са извършени едва към м.август 2015г., с което са нарушени изискванията на чл.4, §2, 3 и 4 за осигуряване на подходящи мерки, осигуряващи възможност на компетентните органи да получават необходимата информация за оценка на изпълнението на §2, както и да разследват нарушения на изискванията.
- нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания при възникване на условията по Регламент 575/2013 и Директива 2013/36/ЕС компетентния орган за банков надзор да съблюдава ефективно изпълнение на пруденциалните изисквания на правото на ЕС, в резултат на което интересите на ищеца в качеството на възложител да са гарантирани.

- нарушения на чл. 17 от хартата на основните права на ЕС /ХОПЕС/- правото на собственост-нарушение на легитимното очакване на ищеца да получи вземането над гарантирания размер на депозитите.

Доводите обосноваващи отговорността на БНБ се изразяват в: нарушение на чл.63, б.“в“, вр.чл.62, б.“а“ от Регламент /ЕС/№575/2013 поради допуснато от БНБ, чрез подуправителя на БНБ, ръководещ управление „Банков надзор“ нарушение с издаване на заповед №43011/28,03,2014г., с която е дадено разрешение на КТБ да включи в капитала си от втори ред сума в размер на левовата равностойност на 35000000евро по договор за предоставяне на заем под формата на подчинен срочен дълг, сключен на 24.03.2014г. между КТБ АД и ТЦ-ИМЕ АД със средства осигурени от самата банка по договори за кредит от 25.03.2014г. с Дунарит АД, Търговски парк Тракия ЕАД, Планасат АД, Равас инвест АД и Оптима интертрейд АД; неизвършена проверка на източниците за погасяване на кредитите, липса на проверка за свързаност и за целево усвояване на кредитите, използване на отпуснатите от банката кредити за увеличение на капитала от втори ред; непредприемане на мерки за преустановяване и санкциониране на нарушения на правото на ЕС.

От фактическа страна се установява, че безпротиворечиво, че ищецът С. И. Т., в качеството му на потребител на платежни услуги, е сключил с „КТБ“ АД - в несъстоятелност рамков договор за платежни услуги от 02.08.2012г. /л. 22/. С четири анекса на името на ищеца са открити четири банкови сметки в евро и лева, както следва: № 83503 от 02.08.2012г. към договора за съхранение на пари при условията на преференциален безсрочен депозит с IBAN: *****, BIC *****. С анекс № 83599 от 02.08.2012г. към договора на името на ищеца е открита банкова сметка в лева за съхранение на пари при условията на безсрочен депозит „Плюс“ с IBAN: *****, BIC *****. С анекс № 99357 от 01.03.2013г. към договора на името на ищеца е открита банкова сметка в евро за съхранение на пари при условията на преференциален безсрочен депозит с IBAN: *****, BIC *****. С анекс № 127402 от 14.12.2013г. към договора на името на ищеца е открита банкова сметка в евро за съхранение на пари при условията на преференциален безсрочен депозит с IBAN: *****, BIC *****.

Видно от банково удостоверение, издадено от „КТБ“ АД - в несъстоятелност към 27.10.2014г. на името на ищеца са открити следните сметки: IBAN: *****, с наличност: главница - 343167,22 евро и лихвосума - 15970,01 евро; IBAN: *****, с наличност: главница - 525077,75 лева и лихвосума - 27472,92 лева; IBAN: *****, с наличност: главница - 354219,49 евро и лихвосума - 16410,60евро и IBAN: *****, с наличност: главница - 322800 евро и лихвосума - 15322,74 евро.

Видно от бележка за касово теглене на „Рафайзенбанк България“ АД на 04.12.2014г. в полза на ищеца е изплатена сумата от 196 000 лв. от страна на Фонда за гарантиране на влоговете в банките.

На съда е служебно известно, че с решение № 664 от 22,04,2015 г. по т.д.№ 7549/2014 г. на СГС, VI - 4 състав е обявена неплатежоспособността на банката, открито е производство по

несъстоятелност и е обявена в несъстоятелност. Ищецът се явява кредитор с прието вземане, като до момента синдиците са съставили общо пет частични сметки за разпределение на суми, като съгласно заключението на приетата пред САС съдебно-счетоводна експертиза към момента на същия е изплатена сума само по четири частични сметки за разпределение, без първата от 273 833,55 лв., при което се намалява, или общо получената сума от частични разпределителни сметки става 634 570,71. Частичните сметки, общо сборът е 634 570,71 лв., като прибавим към тях 196 000 /изплатени от фонда/, става общо 830 570,71 лв., и като се извади от сумата 2 641 162,07 лв., реално остава дължимата сума от 830 570,71 лв., от КТБ към жалбоподателя в размер на 1 810 591,36 лв. Размерът на законната лихва, върху тази сума, за процесния период, видно от таблицата, е равна на 834 790,75 лв. Претенцията на жалбоподателя е за една сума от 2 673 514,27 лв. Същата сума се формира от сумата 2 641 162,07 лв. и прибавена към нея начислената лихва за м. ноември и м. декември 2014г. При това положение, ако от тази сума 2 673 514,27 лв., се извади сумата 830 570,71 лв., остава непог.а сума от банката към жалбоподателя в размер на 1 842 943,56 лв. Размерът на законната лихва върху тази сума е 849 707,05 лв.

По делото е представено съобщение на Европейската комисия от 25.09.2014г./л. 107/, с което се съобщава за откриване на процедура за нарушение срещу Република България за неправилното транспониране на чл.1, пар.3 и чл.10, пар.1 от Директива 94/19/ЕО (Директивата относно схемите за гарантиране на депозити), както и за неспазване на принципа за свободно движение на капитали съгласно чл. 63 от ДФЕС.

Представена е и препоръка на Съветът на надзорниците на Европейския банков орган към БНБ и Фонда за гарантиране на влоговете в банките /ФГВБ/ относно необходимите действия за спазване на Директива 94/19/ЕО /л. 112/. Констатиран са нарушения на нормите на европейското законодателство, тъй като не е спазен срокът по чл.10, пар.1 от директивата за изплащане на гарантираните вземания - 20 работни дни от установяване на неналичност на депозитите по смисъла на чл. 1, пар. 3. Посочено е, че на практика влоговете са станали **неналични от момента на поставяне на банката под специален надзор и е спряно изпълнението на всички задължения на банката за срок от три месеца на 20.06.2014г.**, като неналичността на депозитите не е била надлежно обявена от българските органи.

С решение от 06.11.2014 г., на осн. чл. 36, вр.чл. 103, ал. 2, т. 25 и чл. 151 от ЗКИ, Управителният съвет на БНБ отнема лиценза за извършване на банкова дейност на „Корпоративна търговска банка" АД, като е прието да бъде подадено искане за откриване на производство по несъстоятелност по отношение на банката.

Досежно неимуществените вреди по делото са ангажирани гласни доказателствени средства, чрез разпит на св. К. - фактически съжител на ищеца, чиито показания съдът цени по реда на чл.172 от ГПК. От показанията на същата се установява, че след поставянето на банката под специален надзор и следващата от това невъзможност да разполага със средствата по банковите му сметки, ищецът се почувствал притеснен и тревожен, споделял че случилото се променяло живота им, не бил сигурен, че ще може да осигури спокойствието на семейството. По това време той живеел със свидетелката и четирите им деца. Наложило се

дълго време да разчитат на заеми, за да посрещат ежедневните си нужди. Отдръпнал се от семейството, като се опитвал да ги предпази и не говорел за случилото се с банката. При него се наблюдавала коренна промяна, станал различен човек.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

ПЪРВО – отговорността на БНБ се обосновава с издаване на Заповед БНБ-43011/28.03.2014г., с която подуправителят на БНБ разрешил на КТБ да включи в капитала си от втори ред сума в размер на левовата равностойност на 35 милиона евро, привлечена по силата на договор за предоставяне на заем под формата на подчинен срочен дълг, сключен на 24.03.2014г. между Банката /като заемател/ и ТЦ-ИМЕ АД/заемодател/, финансирайки непряко плащанията към самата банка, извършени от заемодателя ТЦ-ИМЕ АД със средства осигурени от самата нея по пет договора за кредит от 25.03.2014г. с „Дунарит“ АД, „Търговски парк Тракия ЕАД, „Планасат“ АД „Равас инвест АД и „Оптиминтертрейд АД, с което е нарушен Регламент 575/2013 и Директива 2013/36/ЕС.

Съгласно трайна практика на ВКС и ВАС /определение № 7 от 17.03.2021г. по гр.д.№ 33/2020г., 5 ЧЛ. С-В НА ВКС И ВАС/ съгласно разясненията, дадени в т.2 от Тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015г. по тълк. д. № 2/2014г. на ВКС и ВАС разграничителният критерий за приложимия правен ред - ЗОДОВ или чл. 45-49 ЗЗД при претенция за вреди от дейност на органи, които не са част от изпълнителната власт, е основния характер на дейността на органа, от чиито актове, действия или бездействия са причинени вредите. Когато последните са причинени при или по повод изпълнение на административна дейност, компетентни да разгледат претенцията са административните съдилища. По силата на разпоредбите на чл.2 ал.6 ЗБНБ и чл.79 ал.1 ЗКИ БНБ е оправомощена с изключителната компетентност по упражняване на надзор върху дейността на банките и кредитните институции като част от действащата надзорна система в РБ по смисъла на чл.4, § 1, т. 40 от Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013г. Целта от осъществяване тези функции на централната банка на национално ниво е поддържане стабилността на банковата система и защита интересите на вложителите. При тази своя дейност БНБ упражнява властнически правомощия, тъй като разполага с решаващи, регулиращи и санкциониращи функции спрямо дейността на търговските банки. Това определя въпросната (основна) дейност на централната банка като административна по своето естество (независимо от източника на процесните вреди - акт, действие или бездействие на органа). В този смисъл е установената съдебна практика (вж. определение № 43/19.07.2019г. на ВКС по гр.д. № 18/2019г., 5-членен състав, ГК; определение № 63/09.12.2019 г. на ВКС по гр.д.№ 50/2019г., 5-членен състав, ГК). Такава е и дейността на ответника, свързана с упражняване на правомощия по отнемане на издадената лицензия за извършване на банкова дейност - чл. 36 ал. 1 и ал. 2 ЗКИ, като в последният случай той действа при условията на обвързана компетентност. **Изложеното налага извод, че предявената искова претенция по отношение на БНБ следва да се квалифицира като такава по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ**, което определя като компетентен по нея административния

съд. Правилото на чл. 79, ал. 9 ЗКИ според което при упражняване на надзорните си функции БНБ, нейните органи и оправомощените от тях лица, отговарят само за вреди, причинени от умишлени действия, не въвежда специална подведомственост на спора, различна от общата. Тя касае основателността на претенцията, поради което нейната приложимост следва да се преценява едва при постановяване на решението по съществото на спора.

Съгласно разпоредбата на чл. 2в ЗОДОВ /обн. ДВ, бр. 94/19/, исковете по чл. 4 § 3 ДЕС за вреди по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ се разглеждат по реда на АПК. Съгласно разпоредбата на чл.203 АПК /ДВ бр. 77/18, в сила от 1.01.19/ исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни или очевидно нарушаващи правото на ЕС актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на глава XI "Производства за обезщетения" на АПК. Предвид цитираната нормативна уредба, компетентен да разгледа предявения от С. И. Т. против БНБ иск с правно основание чл. 4 § 3 ДЕС е Административен съд - София град, а не СГС /в този смисъл и опр. №.42/9.11.20 по г.д. №.8/19, петчленен състав, опр. №.144/19.11.20 по г.д. №.42/18, петчленен състав, опр. №.49/29.12.20 по г.д. №.43/17, петчленен състав, и др./.

Ето защо в тази част решението следва да бъде обезсилено, производството – прекратено, а делото – изпратено на АССГ, след влизане на решението в сила. В § 6, ал. 1 от ПЗРЗИДЗОДОВ се предвиди, че разпоредбите на чл.2в ЗОДОВ и изменената разпоредба на чл.203 АПК се прилагат за исковите молби, **предявени след влизането** на закона в сила, като в, ал. 2 от разпоредбата се предвиди, че неприключилите преди влизането му в сила производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, вкл. при последвало въззивно и касационно обжалване. С обнародвания в ДВ бр. 94/29.11.2019г. ЗИДЗОДОВ в закона се създаде чл. 2в, а процесната ИМ е депозирана на 19.06.2019г. т.е. преди изменението. Затова следва да се формира извод, че в останалата му част решението е постановено от компетентен съд, в лицето на СГС, пред който е било висящо делото към 29.11.2019г., но правната квалификация е чл.49 ЗЗД, а не чл.2в ЗОДОВ, което не се отразява на допустимостта на решението. Ето защо неучастието на прокурор пред първа инстанция не е довело до съществено

ВТОРО – по отношение на ответника НС на РБ

СГС е отхвърлил исковете главно поради липсата на пряка причинно-следствена връзка между доказаните безспорно вреди /имуществени и неимуществени/ и сочените нарушения от страна на държавата.

Според принципа за лоялно сътрудничество, закрепен в чл. 4, § 3 от ДЕС, държавите-членки са длъжни да вземат всички общи и специални мерки, необходими за гарантиране на задълженията, произтичащи от правото на ЕС, да подпомагат общността за постигане на нейните цели и да се въздържат от всякакви мерки, които могат да застрашат тези цели. Както е прието в практиката на ВКС (напр. определение № 269 от 08.05.2015 г. по гр. д. № 1867/2015 г., Г. К., III Г. О. на ВКС) от този общ принцип произтича и институтът на отговорността на държавите-членки за вреди, настъпили вследствие нарушения на

общностното право (Francovich and others v. Italian State, C-6/90, C9/90, § 33). Вредата може да е причинена от всеки държавен орган, като се касае за обективна отговорност, при която се преценява характера на извършеното нарушение, а не наличието на вина. Фактическият състав на тази обективна отговорност на държавата включва: 1) общностна норма, която предоставя права на частноправните субекти, 2) достатъчно сериозно нарушение на тази общностна норма, 3) пряка причинна връзка между нарушението и вредата, претърпяна от частноправния субект (C-46/93 и C – 48/93, Brasserie du pecheur Factortame, C -445/06 Danske Slagterier, Решение от 26 януари 2010 г. по дело C-118/08 г.). Към тези предпоставки следва да се има предвид и самото наличие на вреда, макар и това да не е изведено изрично в практиката на СЕС.

Първата предпоставка изисква да се установи нарушение на норма на общностното право, която има директен ефект, на който частноправните субекти да се позоват и така националните съдилища да бъдат длъжни да я зачетат и приложат. ***Безспорно директивите нямат директен ефект, но нормите им могат да придобият такъв, ако не са транспонирани в срок или транспонирането им е неправилно.*** Според СЕС определящ критерий за вторият елемент - същественост на нарушението, е то да съставлява явно и значително неспазване от държавата-членка на границите, които са наложени на нейната свобода на преценка (Brasserie du pecheur Factortame). Неизчерпателно изброените критерии включват степен на яснота и прецизност на нарушената правна норма, както и обхват на свободата на преценка, която нарушената норма предоставя на националните или общностните органи, умишъл или непредпазливостта при неизпълнение на задължението, извинимият или неизвинимият характер на евентуална грешка при прилагане на правото, както и обстоятелството, че поведението на общностна институция може да е допринесло за бездействие, за приемане или за запазване на националните мерки или практики, които противоречат на общностното право. Отговорността не се поставя в зависимост от каквото и да е изискване за вина, което надхвърля изискването за достатъчна същественост на нарушението на правото на ЕС. Третата предпоставка е свързана с общото изискване за наличие на ***пряка причинно - следствена връзка между нарушението и настъпилите вреди.*** (така решение от 05.03.1996г., Brasserie du pecheur и Factortame, C-46/93 и C48/93, Еи:С:1996:79 и решение от 08.10.1996г., Dillenkofer, C-178/94, C-179/94, C-188/94, C-189/94 и C-190/94, Еи:С:1996: 375.

Основният спорен по делото въпрос е има ли нарушение и то достатъчно съществено от страна на Държавата на общностното право, в резултат на дейността на законодателната власт, чрез нетранспониране на Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 относно схемите за гарантиране на депозити в срок до 31.12.2013г. като съответните промени са извършени едва към м.август 2015г., с което са нарушени изискванията на чл.4 §2, 3 и 4 за осигуряване на подходящи мерки, осигуряващи възможност на компетентните органи да получат необходимата информация за оценка на изпълнението на §2, както и да разследват нарушенията. *На следващо място има ли пряка причинно-следствена връзка между настъпилите за ищеца вреди и забавата в*****

транспонирането на директивата от страна на НС.

Съгласно Решение на СЕС от 12 октомври 2004 г. по дело C-222/02 е посочено че: „*след като предвидената в Директива 94/19 компенсация на вложителите в случай на неналичност на техните депозити е гарантирана, тази директива не дава на вложителите права, по силата на които да ангажират отговорността на държавата на основание правото на ЕС, когато депозитите им не са налични поради слаб надзор от страна на компетентните национални органи.*“

Искът за вреди се основава на неприлагане разпоредбата на чл.1, параграф 3, буква i от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 относно схемите за гарантиране на депозити, която разпоредба за целия исков период и до 14.08.2015г. не е била транспонирана в националното ни законодателство, гласяща: "неналичен депозит" означава депозит, който е дължим и платим, но не е бил платен от кредитна институция, съгласно правните и договорни условия, приложими към него, когато е налице едно от следните обстоятелства: съответните компетентни органи са установили, че по тяхно виждане съответната кредитна институция изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и, че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи; компетентните органи установяват това колкото е възможно по-скоро и във всеки случай не по-късно от пет работни дни след като са се уверили за първи път, че дадена кредитна институция не е изплатила депозити, които са дължими и изискуеми.

С оглед задължителната и директно приложима на територията на Република България в случая разпоредба на чл. 1, параграф 3, буква i от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 (Директивата) БНБ в качеството си на надзорен по отношение КТБ орган е дължал активно действие, изразяващо се в преценка и обявяване на депозитите в "КТБ АД за "неналични депозити", от който момент текат и императивните срокове, разписани в Директивата, за изплащането им в гарантираните от същата максимални размери. В случая е налице незаконосъобразно бездействие да се изпълни дефинирано в закон - в намиращата пряко приложение и ползващата се с директен ефект разпоредба на чл. 1, параграф 3, буква i от Директивата задължение на БНБ по обявяване неналичност на депозитите в "КТБ" АД. **Още на 20.06.2014 г. (датата, на която БНБ е поставила "КТБ" АД под специален надзор) ответникът се позовава на изчерпване на ликвидните средства на "КТБ" АД, т.е. още на тази дата БНБ е следвало да обяви неналичност на депозитите в "КТБ" АД, от която дата следва да се определи и първият възможен достъп на вложителите до гарантирания размер на депозитите им.** В случая, постановявайки Решение № 73/20.06.2014 г. за поставяне на "КТБ" АД под специален надзор, БНБ е разполагала с необходимите факти, основаващи извод за неналичност на депозитите по смисъла на чл. 1, § 3, буква i от Директивата, тъй като взема решение за преустановяването на достъпа до депозитите в нея по причини, пряко свързани с финансовото положение на банката. Не е спорно, че към 20.06.2014 г. "КТБ" АД не само не е изпълнила вече подадени заявки за плащане, но и всички вложители са били лишени от

възможността изобщо да правят заявки за изплащане на депозитите си. Видно от решението на УС на БНБ "КТБ" АД не е била в състояние да приема заявки и да изплаща дължимите и платими депозити. Въпреки това решение за обявяване неналичност не е взето. Едва на 06.11.2014 г. със свое решение БНБ отнема лиценза на "КТБ" АД, на който акт се основава последвалото изплащане на гарантирания размер на депозитите от 04.12.2014 г. при приложението на чл. 23, ал. 1 от Закона за гарантиране на влоговете в банките (отм.).

За да се задейства схемата за гарантиране на депозитите, Директива 94/19/ЕО предвижда процедура само от три стъпки: 1) компетентният орган се уверява, че депозит, който е дължим и платим, не е бил изплатен от кредитна институция; 2) в рамките на пет работни дни след това заключение, компетентният орган трябва да определи дали съответната кредитна институция изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозити, които са дължими и платими и че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи; 3) схемата за гарантиране на депозити трябва да е в състояние да изплати надлежно доказаните вземания на вложителите в рамките на 20 работни дни, след като компетентният орган е взел своето решение. Обстоятелството, че ЗГВБ (отм.) обвързва началото на срока от 20 работни дни за изплащане на гарантираните депозити с решението за отнемане на лиценза на кредитната институция е ирелевантно, тъй като, както е приел СЕС в т. 1 от диспозитива на решението по дело C-571/16, разпоредбите на чл. 1, § 3 и чл. 10, § 1 от Директива 94/19/ЕО не допускат национално законодателство, което се отклонява от сроковете за установяване неналичността и за изплащане на депозитите. **Изискванията на директивата са "да не се възпрепятства бързото изплащане" като удължаване на императивните срокове може да се извършва само "при изключителни обстоятелства".**

Следва да се вземат предвид и решения на Съда на Европейския съюз по дело C-571/16 и C-501/18, постановени по преюдициални запитвания по дела със сходен предмет. Така съгласно Решение C-571/16 член 1, точка 3 и член 10, параграф 1 от Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 година относно схемите за гарантиране на депозити, изменена с Директива 2009/14/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2009 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат, от една страна, национално законодателство, съгласно което установяването на неналичността на депозитите зависи от неплатежоспособността на кредитната институция и от отнемането на нейния банков лиценз, и от друга страна, отклоняване от предвидените от тези разпоредби срокове за установяване на неналичността и за изплащане на депозитите по съображение, че е необходимо кредитната институция да бъде поставена под специален надзор, както и че член 1, точка 3, подточка i) от Директива 94/19, изменена с Директива 2009/14, има директен ефект и представлява правна норма, целяща да се предоставят на частноправните субекти права, които да позволят на вложителите да предявяват искове за обезщетяване за вредите **от късното изплащане на депозитите**. Именно затова и след преглед практиката на ВАС, САС констатира, че съдът признава наличието на вреда за вложителите, изразяваща се единствено в законната лихва за забава върху гарантирания размер от

100 000 евро за периода от 27.06.2014г. до датата на реалното плащане на гарантирания минимум от страна на Фонда. Вън от тази вреда /което не е предмет на настоящото производство/, липсва пряка причинно-следствена връзка между вредата, изразяваща се в разликата над гарантирания минимум от 100 000 евро до блокираните парични средства, останали на влог в банката и ненавременното транспониране на горепосочената Директива на ЕС от страна на НС на РБ. Всеки потребител избира сам в коя банка да депозира своите авоари, като носи риска от зле направения избор и нейното изпадане в несъстоятелност.

С оглед гореизложеното в случая е налице единствено неизпълнение на парично задължение, основаващо търсените вреди от забавено плащане, в размер основан на законната лихва върху дължимата сума за периода на забава. В настоящият случай, вредата за ищеца се изразява в пропуснатата полза от невъзможността за ползване на паричния капитал от 196 000 лева, а не на разликата над този размер до сумите, кумулирани от общо четирите му банкови сметки, които са блокирани частично. Срокът от 5 работни дни по чл. 1, т. 3, буква i от Директива 94/19, в който БНБ е била длъжна да издаде изричен акт за установяване неналичността на депозитите, считано от 20.06.2014 г. (датата на поставянето на "КТБ" АД под надзор) изтича на 27.06.2014г. След този момент действително БНБ е в нарушение на посочената разпоредба, но постановяването на акт, с който се установява неналичността на депозитите, не е достатъчно условие за започване на тяхното изплащане, а се стартира схемата за изплащане на гарантираните депозити, съответно започва да тече срокът за изплащане. По арг. чл. 23, ал. 5 от ЗГВБ, при вземане на дължимото се решение по чл. 1, § 3 i) в петдневния срок - т.е. най-късно на 27.06.2014 г., то срокът от 20 работни дни за изплащане на депозитите изтича на 25.07.2014 г. От следващия ден - 26.07.2014 г., ищецът започва да търпи реални вреди, поради неизплащане гарантирания размер на депозита. Решението за обявяване неналичността на депозитите е взето на 06.11.2014 г., когато е отнет лиценза на "КТБ" АД и е стартирана процедурата по компенсиране по чл. 10 от Директива 94/19.

С оглед гореизложеното периодът, за който се дължи обезщетение е 26.07.2014 г. - 05.11.2014 г. Такъв иск обаче няма депозиран. Тъкмо напротив - ищецът претендира вреди след 04.12.2014г. т.е. след като му е платена сумата от 196 000 лв. , която той съизмерява с разликата над минимално гарантирания размер до сбора на неговите лични спестявания по четирите банкови сметки, за които към момента е налице висящо производство по несъстоятелност, в рамките на което той се явява кредитор с прието от синдиците вземане. Както се установи от вещото лице по депозираната ССЕ към момента е налице пета частична сметка за разпределение, по която периодично и съразмерно се плащат частично дължими суми в полза на кредиторите на КТБ , в това число и на ищеца, сега жалбоподател. Наличието на пряка причинна връзка между нарушението и претърпяната от частноправните субекти вреда е изведено в практиката на Съда на Европейския съюз като една от материалноправните предпоставки за ангажиране на извъндоговорната отговорност на държавите членки за вреди, настъпили вследствие нарушения на правото на Европейския

съюз (решения на Съда на Европейския съюз по съединени дела C-6/90 и C-9/90; C-46/93 и C-48/93; C-224/01, C-5/94, C-224/01, C-160/14 и други). **“ Дори законодателят да е допуснал грешка, има достатъчно правни гаранции тя да не възпроизведе ефект върху конкретни правоотношения. Вреда би произтекла пряко от действие или бездействие или акт на конкретен административен или съдебен орган. В случай че се установят вреди, то те са непосредствена последица от съответния акт, а не от законодателната дейност на Народното събрание. Орган на законодателната власт не отговаря за вреди на частноправни субекти поради липса на пряка каузална връзка - приложението на законите е винаги опосредено от действия или бездействия на органи на изпълнителната, местната или съдебната власт.**

В решение на Съда от 08.11.2011 г. по дело T-88/09, Idromacchine Sri, Alessandro Capuzzo и Roberto Capuzzo/ Европейска комисия, т. 26 и т. 27 е посочено изрично: „ 26 На последно място, що се отнася до условието за наличие на причинно- следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда, посочената вреда трябва да произтича достатъчно пряко от поведението, в което се упреква органът, като това поведение трябва да представлява основната причина за вредата, докато липсва задължение да се поправя вредоносна последица, дори непряко свързана, която е резултат от незаконосъобразно положение (вж. Решение на Съда от 4 октомври 1979 г. по дело Dumortier и др./Съвет, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79, Recueil, стр. 3091, точка 21 и Решение на Общия съд от 10 май 2006 г. по дело Galileo International Technology и др./Комисия, T 279/03, Recueil, стр. II1291, точка 130 и цитираната съдебна практика). Ищецът трябва да докаже съществуването на причинно-следствена връзка между твърдяното поведение и претендираната вреда (вж. Решение на Общия съд от 30 септември 1998 г. по дело Coldiretti и др./Съвет и Комисия, T 149/96, Recueil, стр. II 3841, точка 101 и цитираната съдебна практика).

Щом едно от трите условия за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността не е изпълнено, исканията за обезщетение трябва да се отхвърлят, без да е необходимо да се проверява дали са изпълнени останалите две условия (Решение на Общия съд от 20 февруари 2002 г. по дело Forde-Reederei/Съвет и Комисия, T-170/00, Recueil, стр. II-515, точка 37; вж. в този смисъл Решение на Съда от 15 септември 1994 г. по дело KYDER/Съвет и Комисия, C-146/91, Recueil, стр. I-4199, точка 81). Освен това общностният съд не е длъжен да разгледа тези условия в определен ред (Решение на Съда от 9 септември 1999 г. по дело Lucaccioni/Комисия, C-257/98 P, Recueil, стр. I-5251, точка 13). “

Правилно решаващият съд е посочил, че притесненията, които ищецът твърди, че е преживял, не са следствие от нетранспониране на директивата в срок от Народното събрание на РБ, а резултат на бездействие на други държавни органи. Достигайки до еднакви крайни изводи с първоинстанционния съд, настоящата инстанция следва да потвърди решението в обжалваната част спрямо ответника НС на РБ.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

На осн.чл.78 ал.3 вр.ал.8 ГПК жалбоподателят дължи в полза на въззиваемата страна НС на

РБ направените по делото разноси, но такива няма направени, както и юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв.

Що се отнася до ответника БНБ към момента не следва да се присъждат разноси, доколкото няма постановен краен съдебен акт по смисъла на чл.81 ГПК, тъй като в тази част производството ще продължи пред АССГ. По въпроса относно присъждането на разноските в хипотезата, в която въззивният съд е обезсилил първоинстанционното решение, е налице непротиворечива практика на ВКС - определение № 45/21.01.2013 г. по ч.т.д. № 656/2012 г. на ВКС, ТК, II т. о., определение № 491/27.06.2011 г. по ч. т. д. № 288/2011 г. на ВКС, ТК, II т.о., определение № 55 от 31.01.2017 г. по ч.т.д. № 2175/2016 г. на ВКС, ТК, I т.о. и други. Отговорността на страните за направените разноси в исковото производство е уредена в разпоредбите на чл. 78, ал. 1 - 11 ГПК. За да бъдат присъдени разноси на страните, е необходимо същите да бъдат поискани, като разпоредбата на чл. 81 от ГПК регламентира задължението на съда да се произнесе по искането за разноси във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, т.е. с постановяване на определение за прекратяване на делото или решение по съществото на правния спор. Въззивното решение, с което се обезсилва първоинстанционно решение и делото се изпраща за ново разглеждане от друг първоинстанционния съд, не разрешава правния спор по същество, поради което за страните не възниква право на разноси по чл. 78, ал.3 ГПК - за ответника. При новото разглеждане на делото първоинстанционният съд следва да се произнесе по разноските, направени от страните в първоинстанционното и във въззивното производство, съгласно разпоредбата на чл. 81 от ГПК във връзка с чл. 78 от ГПК.

Тъй като с постановеното въззивно решение по отношение на БНБ не е разрешен по същество правният спор и не е сложен край на делото, за страните не е възникнало право на разноси по чл. 78, ал. 1 и, ал. 3 от ГПК. Именно затова и определението № 262658 от 18.04.2022г. постановено по гр. д.№ 8109/2019г. по описа на СГС, ГО, по чл.248 ГПК, което е неразделна част от решението по отношение ответника БНБ, също следва да се обезсили по гореизложените аргументи.

Воден от горното и на основание чл. 272 от ГПК и чл.135 ал.4 АПК, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 260447 от 03.02.2021г., постановено по гр.д. № 8109/2019г. по описа на СГС, ГО, 14 състав и Определение № 262658 от 18.04.2022г. постановено по гр. д. № 8109/2019г. по описа на СГС, ГО, постановено по реда на чл.248 ГПК, **В ЧАСТТА**, с която са отхвърлени исковите на С. Т. по отношение на БНБ и са присъдени разноси и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази му част.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260447 от 03.02.2021г., постановено по гр.д. № 8109/2019г. по описа на СГС, ГО, 14 състав в останалата му част.

ОСЪЖДА С. И. Т., с ЕГН *****, със съд.адрес гр.Пловдив ул.Хан Кубрат №1,

Делови център Пловдив, ет.6, офис 606 **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** Народно събрание на Република България, с адрес гр.София пл.Княз Александър 1 №1 сумата от 300 лв., /триста лева/ юрисконсултско възнаграждение на осн.чл.78 ал.8 ГПК.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

След влизане в сила на решението в частта по отношение на НС на РБ, делото следва да бъде изпратено на АССГ по компетентност.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____